

Arrest

nr. 68 332 van 13 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. Baats en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Russische origine, en afkomstig uit Kalachinsk gelegen in de provincie Omsk, Russische Federatie. In oktober 2004 bent u gehuwd met S.A.(...). Jullie hebben twee kinderen samen. Sinds februari 2010 werkte uw echtgenoot als bewaker in een winkel in de stad Omsk. De eigenaar van de winkel, een zekere I.(...), was van Turkse origine. In juli 2010 beschuldigde I.(...) uw echtgenoot ervan anderhalf miljoen roebel uit de kassa gestolen te hebben. Hij eiste zijn geld terug. Uw echtgenoot vertelde u echter dat hij niets gestolen had. Hij keerde niet meer terug naar de winkel, maar ging naar een vriend in Omsk. Een week later vertrok hij daar zonder te zeggen waar hij naartoe ging. U probeerde hem nog te bellen op zijn gsm, maar hij nam niet op. Omdat

u ongerust was, ging u vijf dagen later naar het politiebureau in Kalachinsk om aangifte te doen van zijn verdwijning. De politie beloofde u om de zaak te onderzoeken. De volgende dag kwamen drie politieagenten van hetzelfde bureau u thuis opzoeken. Ze waarschuwden u dat u niet langer naar uw echtgenoot moest zoeken en dat u de zaak moest laten rusten. U begreep dat ze door I.(...) werden omgekocht. Enige tijd later vernam u van uw buren dat uw appartement in het oog werd gehouden door politieagenten en dat er ook naar u gevraagd werd. Vervolgens belde I.(...) zelf u enkele keren op. Hij dreigde ermee om u of uw kinderen iets aan te doen als u hem het gestolen geld niet zou teruggeven. In oktober of november 2010 gaf hij u nog tot 31 december 2010 de tijd om het geld terug te geven. In november 2010 kreeg u bezoek van een politieagent die vergezeld werd door een onbekende man van Turkse origine. Ze doorzochten uw appartement en namen verschillende documenten van u en uw echtgenoot mee waaronder uw intern paspoort. Omdat u geen nieuws meer vernam van uw echtgenoot, besloot u te vluchten. Op 1 januari 2011 vertrok u samen met uw twee kinderen per vrachtwagen naar Velikiye Luki in de provincie Pskov. Vandaaruit reisden jullie op 24 januari 2011 met de wagen verder naar België waar jullie op 27 januari 2011 aankwamen. U vroeg op dezelfde dag asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u via de telefoon van uw vriendinnen vernomen dat politieagenten nog een keer naar u zijn komen vragen bij uw buren. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw twee kinderen, en verschillende documenten met betrekking tot de medische behandeling van uw zoontje M.(...) in België.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van uw problemen met een zekere I.(...), een zakenman van Turkse origine. Uw echtgenoot werkte in zijn winkel, maar werd ervan beschuldigd geld uit de kassa gestolen te hebben. U weet niet waarom uw man (valselyk) werd beschuldigd. Een week later verdween uw echtgenoot spoorloos. I.(...) eiste dat u hem het gestolen geld zou teruggeven. Hij bedreigde u en uw kinderen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen niet ressorteren onder één van de vijf criteria van de Conventie van Genève. Er is namelijk geen sprake van vervolging omwille van ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Evenmin kan u aannemelijk maken dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch om andere redenen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om hulp of bescherming te verkrijgen in uw eigen land. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag bijgevolg verwacht worden dat hij redelijke en voldoende pogingen doet om bescherming in eigen land te verkrijgen.

U verklaarde weliswaar dat u op het politiebureau in Kalachinsk aangifte gedaan hebt van de verdwijning van uw echtgenoot. Uw aanklacht werd aanvankelijk ernstig genomen, maar daarna kwamen drie politieagenten van hetzelfde bureau u thuis opzoeken. Ze zeiden u dat u niet langer naar uw echtgenoot moest zoeken en de zaak moest laten rusten. U vermoedde dat ze door I.(...) werden omgekocht. Vervolgens vernam u van uw buren dat uw appartementsgebouw in het oog werd gehouden door de politie. Enige tijd later kwam een politieagent samen met een Turkse man uw huis doorzoeken. Ze namen daarbij verschillende documenten van uw echtgenoot en u mee (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/04/2011, p. 7-10). U hebt echter geen enkele poging ondernomen om zich tot andere en/of hogere politionele en/of gerechtelijke instanties te wenden om bescherming te verkrijgen. U stelde dat Ikram dit te weten zou komen via zijn connecties op het politiebureau in Kalachinsk en dat uw problemen met hem dan nog zouden verergeren. Het opstarten van een gerechtelijke procedure zou ook lang duren en I.(...) zou u al eerder iets kunnen aandoen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/04/2011, p.10-12). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk te noemen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Verder meende u dat het nutteloos is om in uw land bij hogere instanties een klacht in te dienen tegen politieagenten, omdat de politie altijd haar eigen mensen beschermt. In verband hiermee verklaarde u dat uw vader in 2005 werd aangereden door een vrachtwagen. De politie verplichtte uw vader onmiddellijk om documenten te ondertekenen waarin hij bevestigde dat de vrachtwagenchauffeur niet in de fout was gegaan. Toen uw vader daarna in verwarde

toestand te snel het ziekenhuis verlaten had, heeft de politie hem ook nog twee dagen vastgehouden zonder hem de nodige medische zorgen te geven waardoor uw vader overleden is. De advocaat die u geraadpleegd had, beweerde dat het geen zin had om tegen de betrokken politieagenten klacht in te dienen. U hebt toen echter geen andere advocaat geraadpleegd en hebt zich ook niet verder geïnformeerd welke stappen u juridisch kon ondernemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/06/2011, p. 9-10). U beweerde ook dat I.(...) veel geld heeft en men met geld in Rusland iedereen kan omkopen. U verwees opnieuw naar een incident dat u vroeger meemaakte. Zo werd uw echtgenoot enkele jaren geleden op straat aangevallen en verwond door een persoon van Kazachse nationaliteit. Uw echtgenoot diende bij de politie klacht in tegen zijn aanvaller. De politie arresteerde deze persoon niet, omdat hij uw echtgenoot er van beschuldigde hem verwond te hebben. Toen uw echtgenoot daarop een klacht indiende bij het parket, werd de zaak na enige tijd gesloten. Omdat de grootvader van de aanvaller van uw echtgenoot een hoge functie bij de politie bekleedde, vermoedden jullie dat dit de reden was dat de zaak gesloten werd. U kon dit echter niet met zekerheid zeggen en uw echtgenoot had niet eens pogingen gedaan om zich hierover verder te informeren. Bovendien kon u niet eens uitleggen hoe u deze informatie aangaande de grootvader van deze persoon precies bekomen had. U kende de namen niet van deze personen. U kon niet preciseren welke functie de grootvader bekleedde noch bij welke dienst hij werkte (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/06/2011, p. 5-8, 10). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd. Met betrekking tot deze twee incidenten kon u ook geen begin van bewijs voorleggen.

U verklaarde naar aanleiding van uw problemen met I.(...) geen advocaat geraadpleegd te hebben, omdat u hiervoor geen geld had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/04/2011, p. 12). Deze verklaring is echter niet te rijmen met uw verklaring dat u 1000 euro betaald heeft voor uw reis naar België. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u zich ook niet tot NGO's of mensenrechtenorganisaties gewend voor hulp of bescherming (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/04/2011, p. 12). Uw uitleg dat men bij dergelijke organisaties uw problemen toch niet ernstig zou nemen is een loutere veronderstelling die u niet kon staven met enig objectief gegeven. Gezien bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen niet zou kunnen rekenen op hulp of bescherming in uw land van herkomst.

Verder kan worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u zich niet elders in de Russische Federatie kon vestigen om aan uw problemen met I.(...) te ontkomen. Uw bewering dat I.(...) u daar overal zou kunnen terugvinden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/04/2011, p. 13), is weinig overtuigend. Toen u gevraagd werd hoe dit dan mogelijk zou zijn, kon u enkel zeggen dat I.(...) toch veel geld heeft en bijgevolg wel overal connecties zal hebben. U beweerde ook nog dat met geld alles mogelijk is in de Russische Federatie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/04/2011, p. 13). Deze verklaringen zijn echter zeer vaag en algemeen en enkel gebaseerd op loutere vermoedens en veronderstellingen van uwentwege. De commissaris-generaal meent dan ook dat u, gelet op uw opleiding en werkervaring, en gelet op het feit dat u problemen kende met een private persoon (die mogelijks enkele lokale agenten had omgekocht) u zich elders in de Russische Federatie kon vestigen zonder risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Tenslotte dient er nog op te worden gewezen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw illegale binnenkomst in de Europese Unie. U verklaarde dat u vanuit Velikiye Luki met een personenwagen naar België gereden bent. Onderweg hebt u verschillende landsgrenzen overgestoken. U hebt echter nergens een individuele identiteitscontrole ondergaan. Een enkele keer moest de chauffeur uitstappen en toonde hij uw reispaspoort. De chauffeur had namelijk voor u een vals reispaspoort aangemaakt met uw eigen foto. U wist echter niet op welke naam dit reispaspoort stond en u kon evenmin zeggen of er al dan niet een visum in was aangebracht. U verklaarde verder dat er geen afspraken gemaakt waren met de chauffeur wat u moest zeggen of doen in het geval er wel een persoonlijke identiteitscontrole zou plaatsvinden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/04/2011, p. 5-6). Dergelijke verklaringen betreffende uw binnenkomst in de Europese Unie kunnen echter niet geloofwaardig genoemd worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat aan buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de gegevens in de voor u gebruikte reisdocumenten, of dat er aangaande de eventualiteit van dergelijke individuele controles geen afspraken gemaakt werden met de chauffeur. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België bijgevolg onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt. Bovenstaande

vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw twee kinderen bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. De medische documenten met betrekking tot uw zoontje M.(...)bevatten geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In hoofddorde voert verzoekster de schending aan van het artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.1. Verzoekster verwijst naar het artikel 1 van de Conventie van Genève in samenlezing met het Handboek met betrekking tot gezaghebbende interpretatie van het Verdrag uitgegeven door het VN-Hoog Commissariaat, waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) in zijn tweede jaarverslag op pagina 77 stelde de aanbevelingen te zullen volgen.

Verzoekster voert aan dat uit haar feitenrelaas blijkt dat er sprake is van onrechtstreekse vervolging die uitgaat van particulieren gericht tegen verzoekster omdat zij behoort tot een bepaalde sociale groep, hetgeen klaarblijkelijk getolereerd wordt door de overheid. Zij wijst er op dat het behoren tot een bepaalde sociale groep het meest voor interpretatie vatbare begrip is. Zij licht toe dat men niet mag vergeten dat dit oorspronkelijk bedoeld was voor de ondernemingsburgerij in de Oost-Europese landen die niet of niet meer wenste te blijven leven in de communistische regimes. Zij stelt dat reeds eerder werd geoordeeld dat ook kapitalistische families en landeigenaars onder dit criterium vallen en het criterium volgens haar ruim geïnterpreteerd dient te worden.

Zij herhaalt haar relaas zoals weergegeven op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) en licht toe dat geld zeer machtig maakt in Rusland en de administratieve diensten en de orde diensten vaak erg gecorrumpeerd zijn en zeker open staan voor het aannemen van smeergeld. Dit zou tevens worden weergegeven op de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van België die het over een gebrek aan integriteit spreekt.

Verzoekster stelt verder dat zij reeds in het verleden met corruptie werd geconfronteerd zoals blijkt uit het relaas met betrekking tot haar vader die stierf nadat omgekochte politieagenten hem onrechtmatig vasthielden. Zij consulteerde een advocaat die haar ten eerste aanraadde om de zaak zo te laten daar het geen zin had om tegen de betrokken agenten klacht in te dienen. Verzoekster meent dan ook dat klachten tegen overheidsdiensten in Rusland onbegonnen werk is. Verder merkt verzoekster op dat haar echtgenoot ooit door twee personen op straat met messen werd aangevallen en deze onbekende mannen zouden toen de ordediensten hebben omgekocht daar zij hooggeplaatste agenten kenden en de zaak zou ook zonder gevolg zijn geklasseerd. Zij licht toe dat het geweten is dat Rusland gebouwd is door corruptie en omkopen die dateren van in de tijd van het Communistische Regime en stelt verder dat de Russische rijken boven de wet staan en boven elke criminele vervolging. Deze vorm van onrechtvaardigheid is volgens verzoekster gebed in de psyche van de Russische burger die vaak wordt grootgebracht met een gevoel van inferioriteit jegens de machtigen. Verzoekster is de mening toegedaan dat men vaak berust in een gevoel van machteloosheid en een gevoel van weten dat er toch nooit iets in Rusland zal veranderen.

Ze concludeert hieruit dat de vraag zich dan ook stelt, niet zozeer tot welke groep zij behoort, maar wel tot welke groep zij niet behoort, met name die van financieel draagkrachtige en machtige Russen. Het argument van de commissaris-generaal dat zij zich niet gewend heeft tot een NGO of een

mensenrechtenorganisatie gaat volgens verzoekster niet op. Verzoekster geeft aan geen enkele dergelijke organisatie te kennen en zeker niet in Omsk en zij stelt ook dat ze niet weet hoe ze die organisaties had moeten bereiken en hoe deze haar dan hadden kunnen beschermen tegen I.(...) en de zijnen. Wat betreft de vaststelling dat zij geen politiediensten heeft ingeroepen wijst verzoekster er wederom op dat de overheidsdiensten in Rusland corrupt zijn.

Verder stelt verzoekster zich de vraag hoe ver men weg kan zijn van I.(...) gelet op de hedendaagse gedigitaliseerde maatschappij waarbij persoonlijke gegevens op het internet voor het rapen liggen. Zij meent dan ook dat zij zich zou moeten registreren en I.(...) de stadsambtenaar zeker zou omkopen om haar registratiegegevens te weten te komen. Daar deze persoon haar zeer snel zou kunnen zoeken meent verzoekster dan ook dat haar leven en dat van haar kinderen in gevaar is.

Wat betreft het feit dat de commissaris-generaal haar reisverhaal niet aannemelijk vindt en zij meent dat verzoekster identiteitsdocumenten verborgen houdt, werpt verzoekster op dat zij niet zou weten waarom ze dit zou doen. Ze licht toe dat ze het belang van identiteitsdocumenten inziet en ze stelt dan ook te weten dat het achterhouden van dergelijk documenten enkele in het nadeel is van de asielzoeker. Ze voert dan ook aan dat ze valt onder de bescherming van het artikel 1 van de Conventie van Genève en van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde voert verzoekster de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij argumenteert dat indien de Raad, *per impossibile*, van oordeel zou zijn dat verzoekster niet onder de bescherming valt van de Conventie van Genève zich wel aanspraak kan maken op de subsidiaire bescherming. Zij licht toe dat zij het risico loopt vermoord te worden en haar kinderen zouden het risico lopen om ontvoerd te worden om dienst te doen als levende orgaandonor in het illegale donorcircuit.

Verzoekster concludeert dan ook dat zij en haar kinderen een gegronde vrees hebben voor vervolging in de zin van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en zij tevens een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt dan ook om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor

vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat de door verzoekster aangegeven reden om haar land te verlaten, zijnde een geschil met de baas van haar echtgenoot omwille van een vermeende diefstal, niet valt onder voormelde criteria gezien deze problemen inderdaad louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

Uit de definitie van het artikel 48/3, §4 van de vreemdelingenwet blijkt dat de definitie van een sociale groep luidt als volgt: *“(…) een groep moeten worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer: - leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokken dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.(…)”*

Verzoekster stelt dat zij behoort tot de “armen van de Russische maatschappij”. De Raad meent dat deze groep niet beantwoordt aan de definitie van artikel 48/3, §4 van de vreemdelingenwet. Uit het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan bovendien duidelijk worden afgeleid dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van de vervolging. Verzoekster beweert geenszins problemen te hebben omdat ze arm is, maar de kern van haar asielrelaas betreft de vermeende gemeenrechtelijke problemen die zij beweert te hebben door het conflict van haar echtgenoot met zijn toenmalige baas. Volledigheidshalve wijst de Raad er nogmaals op dat reeds is uiteengezet dat de gemeenrechtelijke problemen niet vallen onder de criteria van de Conventie van Genève.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat zij niet afdoende heeft gezocht naar nationale bescherming verwijst de Raad vooreerst naar de verklaringen van verzoekster zoals weergegeven tijdens het verhoor bij de commissaris-generaal. Verzoekster verklaarde inderdaad dat zij een klacht had ingediend bij de politie, maar dat er geen gevolg aan werd gegeven. Zij betwist niet dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om zich tot andere en/of hogere politionele en/of gerechtelijke instanties te wenden om bescherming te verkrijgen en zij stelt louter dat het in haar land geen zin heeft om een klacht in te dienen tegen de politie.

De Raad dient er toch op te wijzen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen beroep deed op de nationale autoriteiten.

Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat in het geval van verzoekster wel gebeurd is daar zij zelf aangeeft geen klacht te hebben ingediend tegen de politiediensten. De Raad is de mening toegedaan dat verzoekster ook geen aannemelijk verklaring geeft waarom zij niet bij machte was om alle rechtsmiddelen uit te putten in haar land van herkomst. De Raad schaaft zich achter het desbetreffende motief in de bestreden beslissing. Onder meer overtuigt de stelling dat zij geen advocaat kon raadplegen bij gebrek aan geld zoals gesteld in de bestreden beslissing niet. De verwijzing naar *“het gebrek aan integriteit bij de ordediensten”* is geen weerlegging van hetgeen in de bestreden beslissing gesteld wordt met de betrekking tot het beroep op nationale bescherming door verzoekster.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat zij zich samen met haar kinderen elders in haar land van herkomst kan vestigen wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief is.

Verder kan er worden vastgesteld dat verzoekster zelf aangeeft dat het kunnen voorleggen van originele identiteitsdocumenten een essentieel element in het kader van de bewijslast van een asielzoeker is. Het niet voorleggen van dergelijke documenten dient op aannemelijke wijze verklaard te worden. Verzoekster geeft louter aan dat ze weet dat dit een belangrijk element is, doch blijft zij in gebreke om een aannemelijke verklaring te geven waarom zij haar identiteitsdocumenten niet heeft voorgelegd. De Raad stelt ook vast dat verzoekster tijdens het gehoor stelt dat zij beschikte over een kopie van haar paspoort, maar deze kopie niet voorlegt (gehoorverslag p. 4). Verzoekster bekwam op een dag nieuwe geboorteakten van haar kinderen, maar vroeg geen nieuw binnenlands paspoort aan. De bestreden beslissing wijst er op dat het reisverhaal van verzoekster niet geloofwaardig is en dat hieruit kan afgeleid worden dat zij reisdocumenten achterhoudt. Verzoekster betwist dit motief, maar weerlegt het niet.

2.1.4. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet aantoonde een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en schaart zich achter de bestreden beslissing, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Er kan evenmin worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet kan rekenen op bescherming van de nationale autoriteiten en verzoekster toont dan ook niet aan dat zij reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

Het verzoek van verzoekster om de bestreden beslissing te hervormen, minstens om de beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal kan niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS